

година ловътъ на риба бѣ много слабъ, хамбарътъ бѣше празенъ и хората ги заплашваше голѣмиятъ северенъ бичъ — гладътъ.

Живѣеше се мъчно; почнаха да намаляватъ дажбитѣ, както на хората, така и на кучетата. А Дамка щѣше скоро да си има кученца. Какво да се прави съ нея? се питаше всѣки. Има ли смисълъ да се увеличава броя на кучетата, когато и тѣзи едва ще се изхранятъ? Тѣзи въпроси вълнуваха всички. За тѣхъ говорѣха и въ трапезарията и въ отдѣлнитѣ колиби. А никой не се наемаше да умъртви кученцата на Дамка. Най-после решиха така.

Нека Дамка се окучи на двора. Ще я оставятъ безъ храна. Тя ще отиде да търси. А кученцата, при този лютъ студъ, като останатъ безъ покривката на топлото майчино тѣло, ще замръзнатъ. Така всичко ще се уреди безъ проливане на кръвъ, и новороденитѣ кученца, които и безъ това чака сигурна гладна смъртъ, ще ги умъртви самата природа.

Въ деня, когато Дамка щѣше да се окучи, Елеазаръ я повика отъ своята колиба и я поведе къмъ хамбара, отдѣленъ отъ неговото жилище съ малка стрѣха. Тамъ той постла малко сѣно и заповѣда на Дамка да легне. Кучето, навѣрно, почувствува нѣщо недобро и се възпротиви; тя за пръвъ пжтъ не изпълни заповѣдь на своя господаръ. Но следъ като той пакъ ѝ поржча, тя погледна съ недоумѣние своя другаръ и се подчини. Елеазаръ се върна въ колибата си.

Тази нощъ Дамка роди на двора шестъ кученца.

Минаха три дни. Дамка лежеше на кученцата, като топлѣше малкитѣ имъ голи тѣлца съ своето мършаво тѣло. Тя каточе разбираше, че ако ги остави, макаръ и за малко, докато се нахрани и изложи малкитѣ на голѣмия мразъ, тѣ веднага ще замръзнатъ. Гладна, измършавѣла, тя лежеше върху своитѣ деца; тѣ писукаха и бозаеха, а Дамка още повече отслабваше. Тя